

Echte vinnen

Met de zelfgemaakte vinnen kon Skubba al aardig uit de voeten. Hij had zijn eigen manier om met zijn benen de vinnen te bewegen waardoor hij vlot tussen de vissen kon zwemmen.

Toen zijn moeder Fred en hem vroeg om mee naar de duikwinkel te gaan, werden ze alle twee een beetje zenuwachtig. Trots toonden ze hun vinnen aan de 'meneer van de winkel'. Met een glimlach op zijn gezicht vertelde deze hen het verhaal van zijn eigen eerste vinnen. Hun oogjes fonkelden toen hij zei dat de vinnen die hij gemaakt had bijlange niet zo goed waren als de exemplaren die hij nu in zijn handen hield. Ze waren volgens hem zeer goed gemaakt en waarschijnlijk de beste die in elkaar geknutseld konden worden.

In zijn winkel waren er natuurlijk betere vinnen te verkrijgen, maar die werden dan ook gemaakt in grote fabrieken met speciale, dure en ingewikkelde machines. En niet met materiaal uit vaders' tuinhuisje. Ook het ontwerp was het resultaat van jarenlange studie door een team van ingenieurs. En natuurlijk mogen ook de maandenlange testen in speciale laboratoria niet vergeten worden. Maar hij zou zijn best moeten doen om een vin te vinden die beter is dan deze van Skubba & Fred. Zouden ze misschien, als ze groot waren, graag zelf duikmateriaal ontwerpen en verkopen?

Nog voor ze een antwoord konden geven, was de 'meneer' al verdwenen. Een tijdje later kwam hij terug met een zak met daarin twee gele vinnen. Fred merkte op dat de vin achteraan kapot was. Skubba's voeten zouden aan de achterkant bloot zijn en de vinnen zouden van zijn voeten vallen. "Dit is een openwatervin", verklaarde de meneer. "Bij een zwembadvin moet je met je blote voet in de vin kunnen en die moet

duz passen als een schoen. Bij open water ...".

"Wat is open water?", vroeg Fred.

"Euh, open water is, euh, water zonder dak erboven. Dus een meer, een vijver, de zee, ... Je weet wel, geen zwembad".

"Ah ja, ik begrijp het", zei Fred.

"Wel, in open water draagt een duiker neopreen duikbotjes om zijn voeten tegen de koude te beschermen", voegde de winkelier er aan toe.

"Ja, het water is soms koud", beaamde Skubba die al met een vin in zijn handen stond.

"Door die botjes zijn de voeten groter en breder. Daarom is de achterkant open. Omdat de vin niet van je voet zou vallen, is er een bandje om over je hiel te spannen", verklaarde de zwemvinverkoper.

Skubba was al aan het riempje aan het frutselen. Daarbij ontdekte hij hoe hij het moest vastklikken en weer losmaken. Toen hij de vin wou aanpassen, hield de 'meneer' hem tegen.

"Welke schoenmaat heb je?", vroeg hij. "Je moet eerst duikbotjes of duiklaarsjes hebben".

Hij gaf Skubba een paar met de goede maat en zei dat het een beetje lastig kon zijn om ze aan te trekken. Het zou gemakkelijker gaan met een rits, maar die laarsjes gaan sneller kapot. Om toch gemakkelijk in de laarsjes te geraken zei de 'meneer' dat hij een oude kous kon aandoen. Ook kon Skubba de nylonkous van mama gebruiken. Skubba wist waar hij die kon vinden ... Na de botjes volgden de vinnen. Hoewel hij onhandig als een eend rondwaggelde, showde Skubba fier zijn nieuw duikmateriaal.

De 'meneer' van de winkel vroeg aan Fred of hij ook een paar vinnen wou.

"Nee", antwoordde Fred kort.

Daarna wendde de meneer zich tot Skubba's mama voor de afrekening. ■

Cartoon: Peter Bosteels.